

Polar Hundalen

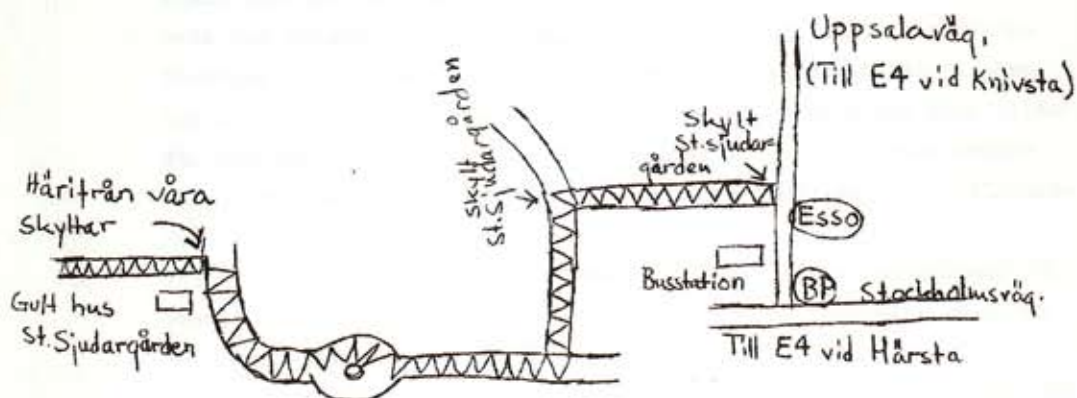

Så var det snart dags för Grönländarklubbens årsmöte. Denna gång tänkte vi kombinera det med en liknande träff som vi hade vid Eksjön Leksand. Den här gången blir platsen Sigtuna och tiden är 23-24 september.

Samling samt årsmöte hålls lördagen den 23, samt eventuellt en öppen bedömning av hundarna den 24. Platsen heter Kämpastensudden och ligger strax utanför Sigtuna invid Mälaren. Utmärkt terräng för tältning utlovas, och om någon har något speciellt att fråga om, när det gäller platsen, så står Göran Ahlström tel 0760/142 17 till tjänst. Inbjudan med dagordning kommer att skickas ut senare. Med en liten skiss ska vi i alla fall försöka informera lite om vart ni skall ta vägen. Den skuggade vägen skall ni åka.

Reservera helgen den 23-24 september för Grönländarklubbens årsmöte och medlemsträff. Vi hoppas att ni möter upp med samma stora antal som i Leksand, det finns tältplatser för nästan hur många som helst. Väl mött!

IH

TILLSÄTT EN STANDARDKOMMITTÉ FÖR GRÖNLANDSHUNDEN

Grönlandshunden är inte en ras i modern bemärkelse. Den har avlats huvudsakligen på bruksegenskaper. D.v.s. man har väl i goda tider dragit upp flertalet födda valpar o i sämre tider rensat ur spannet med början bland dem som dugt sämst. På så sätt har man fått fram hundar med god framåtanda o stor psykisk och fysisk hårdhet. Utseendemässigt skiljer de sig både mellan olika områden och inom byarna kraftigt i fråga om storlek, proportioner, hårlag o andra praktiskt mindre betydelsefulla avseenden(Har ni sett alla hängöronen i Åbys TV-filmer)? (Raskorsning eller ursprunglighet)?

I Skandinavien förekommer åtskilliga av de här typerna. Rasstandarden vi använder i Sverige o Norge är mycket allmänt avfattad och kan i stort sett sägas godkänna hundar av alla slagen.

Nu arbetar inom Kennelklubben, en kommitté, på att revidera samtliga rasstandards. Det är att vänta att grönländarstandarden kommer att snävas till, så att den mera bestämt tar ställning för någon av typerna. Vi borde inom klubben försöka enas om ett förslag till reviderad standard.(Vi kunde försöka påverka Norsk Polarhundklubb också, deras ord kommer att väga nog så tungt). Det har visat sig att uppfattningarna går isär om önskvärheten av att renavla en viss typ(i första hand då något lättare , 30-35 kg:s snabba tävlingshundar) eller om bredden på rasen skulle behållas? Jag ansluter mig själv till den senare åsikten med den stora reservationen att oavsett vad som existerar och fungerar på Grönland, måste vi försöka begränsa aveln i Sverige till praktiskt dugliga draghundar i våra naturförhållanden. En "teoretisk" brukbarhet på Grönland blir alltså utmärkt att hänvisa till för dem som vill slippa ifrån bruks-hänsyn och avla på utseendemässigt "slående"(maffiga)? utställningshundar.

För att vi skall få fram ett förslag, så att inte standardkommittén vänder sig till andra "experter", menar jag att vi skulle gå efter följande linje:

1. Om möjligt att enas, bestämmer vi övre o nedre höjd-o viktgränser för funktionella draghundar, d.v.s. ganska vida gränser.
2. Kraven på pälsen förtydligas med mått på längsta önskvärda hår i fanorna(svans, ben, buk) Kravet på styvhet kvarstår. Naturligtvis får avvikelser inte anses som diskvalificerande fel.
3. Vi försöker beskriva det önskvärda psyket utförligt. "Draglust den ena dagen efter den andra" etc. (finns det inte metoder i dag för

att påvisa de öppnare ras, så får vi hjälpa till att utarbeta dem).

4. Standardens huvudsak ligger åt rörelseapparaten. Det är den som skapar en stark, rörlig och kanske viktigast, slitstark draghund. Noga bör krav på grovlek, längd o ställning hos helheten och olika delar bestämmas. De allvarligaste vanliga svagheter bör om möjligt utpekas. Det bästa sättet att klart formulera sig, är det som används vid hästbedömningar. Detta sätt att se, finns överfört på hund i " Jakt- hundens byggnad o rörelser", en broschyr från Kennelklubben. (Den rekommenderas!!) I varje fall får ingen domare eller annan kunna missförstå att detta avsnitt är kärnan i rasbeskrivningen.

5. I övrigt kan vi ansluta oss till den gamla standarden.

Det är viktigt att vi enas kring en konkret utformad gemensam nämnare. Endast på så sätt kan vi påverka rasens framtid, i stället för att lämna den åt andra, med troligen annan intresseriktning.

Kunde vi inte sluta en, förslagsvid 5-årig fred med gemensam linje utåt, under vilken vi kan arbeta för att få rasens karaktär av ren brukshund klar för bl. a Bruks- o Kennelklubben samt utställningsdomarkåren. Skulle därefter en majoritet i klubben vilja ha en mer begränsad ras, kan vi då verka för en ny standardrevidering.

Som motion till årsmötet föreslår jag med ovanstående motivering, att en standardkommitté tillsätts med uppgift att arbeta fram ett förslag snabbt. Det är frågan om det inte brinner i knutarna nedan vi funderar på dräpande formuleringar för våra olika linjer.

Cöran Ahlström

HUNDAR OCH ANDRA DJUR

Äg tänker nu på hundens relationer till andra djur. Det är ju så att hunden är ett någon mån tänjt rovdjur. Den kan visserligen många gånger visa vänskap och tillgivenhet för andra djur, och visst är det ju vackert och ser trevligt ut med en tik som adopterat ett lamm eller någon hund som leker med en gris, men frågan är om det inte är lite onaturligt. Att sen vi, hundens herrar, med lämplig dressyr, kan lära hunden att uppföra sig "civiliserat", är en annan sak. Som ni vet sitter civilisationens fernissa ganska löst på oss själva, och vi skall inte fordra mer av våra hundar. Vi skall därför inte tycka att det är så fruktansvärt och hemskt när våra hundar någon gång glömmar sig och får ett "återfall". Den matte som tycker det är alldeles riktigt när husse går till skogs med bössan för att knäppa en hare, blir kanske helt chockad när hennes lilla hundalekling kommer med en ihjälbiten harunge. Eller kanske både husse och matte med förtjusning smyger efter en sjöstrand med en mask på en krok för att dra upp middagsfischen. Det är spännande och billig mat, men när hunden klipper en liten försvarslös rådjurskid, fylls man med fasa inför ett så grovt och blodtörstigt rovdjur. Trob ni inte fiskaren och hunden tänker ungefär lika? (Kanske fisken och rådjuret också tycker så).

Men nu är det ju så att vi människor har skrivit en massa lagar och förordningar som man måste rätta sig efter. Man kan köpa ett fiskekort och dra sin middagsfisk, men hunden får inget jaktkort för att ta ett rådjur, det är där skillnaden ligger, och det är vi hundägare som skall se till att våra hundar håller sig inom lagens paragrafer. Grönlandshunden är väl i det här fallet inte bättre än andra större och medelstora hundar, snarare är den väl sämre att hålla reda på. Den är ju glad och plagg på upptåg av alla slag, och det finns 100-tals frestelser i sommarsverige. Vi skall ta några exempel sedda från hundens synpunkt: Flexande hönsflockar, kul att bita i och smakar gott. Stora kor, lite skrämmande, men kul om man kan få dem att springa. Fågelungar av alla slag, igelkottar, kul men otäcka att bita i. Älgkalvar springer bra, men farligt om mamman kommer, och hon är inte långt borta. Får, dessa dumna ulltottar som bara springer och skriker och är så goda att bita i och går så lätt sönder. På fjället, rehar och lämmalar. Allt detta och mycket mera tror hunden är mat och bara att ta för sig av. Men tyvärr är rådet ju inte så.

Vi hundägare har ett stort ansvar. Rasta inte hunden där ni tror eller vet att det finns något som hunden kan jaga. Håll den under uppsikt, släpp den inte lös om ni inte är säker på vad som finns i närheten. Ge akt på hunden när den är lös, så fort den lyssnar eller vädrar särskilt ivrigt, avbryt och koppla upp den innan det är försent. Men tillslut tyck inte att hunden är ett fruktansvärt odjur om NI har brustit i tillsynen, och hunden hellre äter lammskött än Doggy. Det är så att säga mänskligt.

Stig

\$

Jag vill gärna stoppa in en sak som jag läste i Hundsport.
Det handlar om att ha en underbart jobbig kamrat.

- o Att ha någon som behöver gå ut precis mitt under favoritprogrammet i TV
- o Att ha någon som springer in på ryamattan med expressfart när han fått en skorpa.
- o Att ha någon som tuggar på tofflor och biter sönder det viktiga brevet till far.

Men det är också:

- o Att ha någon som tröstar med en kall nos och blöt tunga när man är ledsen.
 - o Att ha någon som följer troget vart man går.
 - o Att ha någon som försöker förstå vad man säger till honom.
- Kort sagt - det är inte en underbar, jobbig kamrat.

IH

HUNDHÄLSOVÅRD Viktigt med sommarkondis!

Många "erfarna" hundmänniskor säger att pälshundar skall hållas på sparlåga över sommaren. Det är helt fel! En extra het dag är risken för värmeslag (även i vila) mycket större för en hund med dålig allmänkondition och därmed dålig hjärtkondition, än för en tränad. Cykelträning eller löpträning kvällar och mornar är bra, men en tränad hund, även polarhund, tål väl att viffa på benen även när det är ganska gassigt. Låt dem bara bestämma takten själva och ta en paus då och då, där det finns möjlighet att fukta tassarna. Låt hunden gärna få en slick vatten, men inte dricka stadigt. Resorptionen av vattnet genom mag- o tarmväggen ställer ganska höga krav på blodcirkulationen och hjärtat. Detta gäller även när hunden kommer hem ansträngd en vardag. Låt hässjvingarna lugna ner sig innan den får mer än lite i botten på skålen. Om nu värmeslag inträffar, hunden hässjar allt häftigare och blir orolig. Tungen börjar snart bli allt blåare, så slå kallt vatten över den. Bara om den på något sätt verkar onormal efter återhämtningen, behöver veterinär kontaktas.

Göran Ahlström